

καὶ ἔχεις σωμάτιον, καὶ φίλων, καὶ χρήσεος, καὶ A πολέμων πόλεμον παραπομένων, οὐ πατῶν, οὐ τοῦ μετίστων. καὶ ἐάν μη δικικότες ἀστού, οὐ βιβλίσθαι, οὐ μη πολλοῖς, οὐ μη τολούτοις, σοὶ δὲ φοβοῦσιν ταῦ. καὶ ὅλως αἱ τὰς πολέμους αὐτοῖς κολαῷς ἔχον, τὰ τε ἄλλα, καὶ τὰ δυὸς σημείων καὶ λογιών. Θερράκλεον γὰρ οὐδὲ τὸ δέ μι ἀδικεῖν, ἀλλ᾽ ἀδικηθεῖσα, ὅργος ποιητικόν τὸ δέ θεον ιστοληματιστεῖ τοῦτον τὸς ἀδικουμένοις. καὶ ὅταν παροπτησεωτες, οὐ μηδὲν αἱ πατέειν, μηδὲ πεισθεῖν, οὐ κατορθώσασθν εἰσινται. καὶ τοῦτο μηδὲ τὴν φοβερού τοῦ Θεοῦ πατεῖν.

Κεφάλη μον 5.

Ποῖα δὲ αἰχμῶνται καὶ αὐτοχρυστά,
καὶ τρέψιν τίνας, καὶ ποὺς ἔρχονταις, εἰ
τὸνδε δῆλον. ἵστω δὴ αἴχμην, λύπη τις οὐδὲ
ταχεῖται ταῖς εἰς ἀδεξίαν φανόμεναι φέ-
ρειν τῷ κεκλινῷ, οὐ παρέγνων, οὐ γερνότων, οὐ
μελόντων. οὐδὲ μὲν φερούσῃς τοιαῦτα σῇ δέξιν, οὐ
ἀπάθεια πεῖται τὰ αὐτὰ ταῦτα. εἰ δὲ δέξια αἴ-
χμήν οὐ δέχεταισθαι, αὐτὸν γυνη, αἰχμήνεσθαι μὲν
τοῖς ποιοῦσι τῷ κεκλινῷ, οὐ δέκεται αἴχμην
τῷ αὐτῷ, οὐδὲν φερούσῃς τοιαῦτα σῇ δέξιν, οὐ
διπλοῦ κεκλινέας ἕρσα δέξαι δέ, διπλοβάλλειν α-
σπίδας, οὐ φυγαῖντο πειλίας γαρ οὐδὲ τὸ διπλο-
στήρας παρακεπτεῖνταις ἀπ' αἰσθησίας γαρ.
καὶ τὸ συγχώνευται οἷς οὐ δέ, οὐ δέκουσι οὐ δέ,
οὐ δέ μη δέ, ἀπ' αἰσθησίας γαρ· καὶ τὸ
περδιάγειν διπλού μικρῶν, οὐ διπλού αἴχμῶν, οὐ ἀπ'
αἰσθησίας, οἷον πεντάτων, οὐ τεθνεάτων
οὗτον καὶ τασσεμία, τὸ, καὶ διπλὸν γεροῦ φέ-
ρειν. Διπλὸν αἴχμα περιθέσας γαρ καὶ αἰελευθε-
ρείας. καὶ τὸ μὲν βονδεῖν μυνάμενον εἰς λεγό-
ματα, οὐδὲν τὸν βονδεῖν. καὶ τὸ βονδεῖται πα-
ρεῖ τῷ οὐδὲν δυπόργον. καὶ μανεῖται δέ τε
δέξει αἴτειν· καὶ αἴτειν, δέ τε ἀπαγεῖται· καὶ
ἀπαγεῖται, δέ τε αἴτειν· καὶ ἐπαγεῖται, ἵνα δέ-
ξει αἴτειν. καὶ τὸ διπλοτευχήκοτα, μητέντεν
πάντα ταῦτα γαρ αἰελευθερέας πεῖται σημεῖα·
πὸ δὲ ἐπαγεῖται παρέγνωται, κολακεῖται. καὶ τὸ
ταχατέα μὲν ἴστρεταιγένεν, τὰ δὲ φαῦλα
σημαλείφεν. καὶ τὸ ἴστρον λαζαῖν ἐπ' αἰ-
λυῶν· καὶ ταῦτα πάντα δύο τοιαῦτα· κο-
λακεῖταις γαρ σημεῖα. καὶ τὸ μὲν ψαρομένειν
πόνοις, οἷς οἱ περιστρέψασθαι, οἱ τρυφώντες, οἱ
οἰς ἐξοστοῖς μελλοῦντες, οἱ ὄλοις οἱ αἰσθη-
τῶτεοι· πάντα γαρ μηλανίας σημεῖα.

Valiam verò sint ea, quorum pudet, & non pudet, & apud quos, & quomodo se habentes, ex his erit manifestum. Sit autem pudor dolor quidam, & confusio in iis, quæ ad offensionem existimationis videntur pertinere, malis, aut præsentibus, aut præteritis, aut futuris. Impudentia verò despiciunt quædam, & vacuitas perturbationis in his ipsiis. Quod si pudor est is, qui definitus est, necesse est pudere talium malorum, quæ videntur turpia esse ipsis, aut iis, quorum curam habet. Taliæ autem sunt, quæcunque à vitiositate opera sunt, ut abiicere clypeum, aut fugere, nam id à timiditate. Et fraudare deposito, nam ab iniustitia. Et concubere quibuscum non oportet, aut ubi nō oportet, aut quando non oportet, nam ab intemperantia. Et lucrati à rebus paruis, aut à turpibus, aut ab impotentibus ut pauperibus aut mortuis. Vnde & prouerbium, Etiam à mortuo ferre, nam à sordibus & illiberalitate. Et non auxiliari, dura possis, in pecunias, aut minus auxiliari. Et auxilium accipere à miseros abundantibus. Et mutuum requirere quando videbitur petere. Et petere, quando repetere. Et repetere, quando petere. Et laudare, ut videatur petere. Et repulsam passum nihil minus. Nā omnia illiberalitatis hæc sunt signa. Laudare autem præsentem, adulatioonis signū est. Et bona quidem laudando extollere, mala verò obscurare. Et dolere vicem doloris. Et alia omnia eiusmodi, nam adulatioonis signa sunt. Et nō tolerare labores, quos seniores, aut delicati, aut maiore licentia prædicti, aut omnino impotenter tolerant. Nam omnia mollitie sunt signa. Et ab altero affici beneficio, & sp̄ce,